

A házasság isteni rendje

A házasság (a férfi és a nő nemi kapcsolata) a legtisztább igei korlátok között is az engedetlenség gyümölcse.

A kijelentés szerint eredetileg Isten Ádámot teremtette férfivá és asszonnyá.

Ádám tehát kétnemű volt, ahogy a férfi valójában ma is kétnemű.

Hiába hordozta azonban magában az asszonyt, mégis egyedül volt. Az ember pedig közösség nélkül mindig árva és elesett.

Valakire volt tehát szüksége, aki csontjából való csont, és testéből való test, (húsából való hús/test/).

Ebben az őseredeti állapotban élhettek volna egy olyan pszichikai egységben, melyben a kettéválasztás nem különbséget, hanem közösséget jelentett volna. Nem lett volna az ember soha „egyszál maga”. Édenben azonban történt valami, ami következményeiben arra enged következtetni, hogy ez valami olyan történés volt, amit Isten nem tervezett, vagy csak későbbre tervezett.

A „tudás fájának” gyümölcseinek élvezete mindenesetre olyan titkokat tárt fel az ember előtt, ami az „ártatlanságát” elvesztett emberre jellemző. Szégyelni kezdték mezítelenségüket.

Miután nem kétséges, hogy Isten bölcs pedagógus, nem képzelhető el, hogy másutt büntessen, mint ahol az ember vétkezett. Már pedig az asszony nemiségében tette szenvedővé, és a férfi számára is a nemiség az egyik igen súlyos kísértési terület.

Éden érintetlen tisztaságát elveszítették és elveszítették a közösséget Istennel és egymással. Hiába maradtak egy test, legnagyobb kérdéseiket a házasságon belül is egyszál magukban kell hordozniuk. Egymásba karolni csak félkarral képesek.

Ádámot Isten nemzette. Káint viszont már Ádám nemzette. Itt van a „titok”, melyet az egyház évezredek óta megkerült. Nem mert szembe nézni vele, és nem foglalt állást, hanem az „alma - naiv meséjével” traktálta még a hívőket is.

Miután a problémával nem mert, vagy nem akart szembe nézni, így a házasság tilalmától a „visszaszerzett Édenig” tántorgott a kérdés körül.

Túlságosan nagyképűnek kellene lennem ahhoz, hogy most azt mondjam, hogy íme a kérdésre a válasz, de túlságosan hitetlennek is, hogy ne merjek a kérdésről őszintén beszélni igei látásom szerint.

Abból indultunk ki, hogy a házasság legigeibb formája is az engedetlenség gyümölcse. /Isten olykor az engedetlenségünkre ráüti a jóváhagyás pecsétjét, de ezzel az engedetlenség külső következményei és belső terhe még nem oldódik fel/.

Káin óta tehát minden ember bűnben fogantatik és bűnben születik, még a legigeibb házasságban is. Szép, tiszta, nemes családból született Dávid, mégis így szól: „*Íme én vétekben fogantattam és bűnben melengetett engem az anyám*”. (Zsolt. 51: 7). Nyilván nem Dávid anyja volt házasságtörő, hanem maga a házasság hordoz magában valamit az eredendő bűnből. Miért nem tiszta előtte egy sem, aki asszonytól született? És mi az eredendő bűn? Mi hát a házasság?

Kegyelmes, nevelő, megtartó ítélet az emberen. Tévedés tehát a házasságot idealizálni és úgy az élet központi kérdésévé tenni, mint azt olykor a teológia teszi. De éppúgy téves a múlt idők elavult szokásaiként leminősíteni, és ósdi szabályként beszélni róla.

Amint akár az egyház, akár a társadalom a házasságot központi témává teszi / vagy kényszerül tenni/, vagy lényegét kerüli meg, vagy beteg.

Központi kérdéssé tette az egyház a házasságot /a születést/ amikor elfelejtette alapfeladatát: a missziót. „*Tegyétek tanítványokká minden népeket*”.

A misszió helyébe a születési arány került %-ban. Nem megtérést hangsúlyozta, hanem a házasság kérdése körül táncolt.

Központi kérdéssé válik az ember a társadalom számára, amint elidegenedik Istentől. Amint Jézus az „utolsó” Istennélküli időket jellemzi többek között így szól: „*házasodnak és férjhez mennek*”. Tehát a társadalom egyik központi kérdése a férfi és a nő.

Isten kegyelmes ítéletét elveszítik szem elől, és kiújul az édeni vétek. Nem képesek megérteni a történések idejét, csak a másik nem hatása alatt cselekszenek. Sajnos számtalan esetben a keresztyének sem kivételek. Ádám - mint írva van, önmagában volt férfi és nő. A házasságban a férfi és a nő újra egy testé lesznek, és már nem a teremtés isteni aktusában, hanem a minden teremtett lényre érvényes természetes, primitív „testnek indulatjában”. Ennek a testi indulatnak törvényes, tisztességes, /tisztaságos/, levezetésére rendelte Isten a házasságot. „*A parázñaság okáért mindenkinek tulajdon felesége legyen*”. Ami ezen kívül van, bármilyen indokkal történjék, kívül van Isten rendjén. Azt az indulat áradatot tehát amit az ember az édenben elszabadított, Isten a házasság korlátai közé parancsolta. Ha már idő előtt kibontottad a bimbót, legyen, de – mind a férfi soknejűségre való hajlandóságát, mind az „asszony kívánságát” (I.Mózes 3: 6) ebbe a kijelentésbe rekesztette: „*Férfiúvá és asszonyá*”. Kettőt és sohasem többet egy testé. Ezen belül viszont sem a férfi nem ura a maga testének, sem a nő. Ez a kölcsönösség viszont a mohó egyoldalúságot is kizárja. Az engedetlenséget csak engedetlenséggel lehet gyógyítani. Tisztességes a szeplőtlen házasság. De milyen mértékben válik uralkodóvá egy társadalmon belül a férfi és a nő viszonya, olyan mértékben lesz igaz a (Róma 1. 1: 26). Hogy ez ma mennyire van így, ki-ki maga döntse el.

Mindenesetre a keresztyének dolga, feladata az, hogy a házasságot isteni rendben éljék. 1). Isten idejében cselekszik. Sokan a házasság kérdésében is sietnek. Nem tartanak lépést Istennel. Más kérdésben is, de abban különösen, nem tanulnak meg fiaink várni. Elébe futnak Isten gondolatainak, és a kifejlett virág helyett bimbókat tépkednek. 2). Isten a saját rendjében cselekszik. Bármennyire akarnék is ezt felbontani, mégis Ádámot teremtette elsőnek. Az igében mindig a férfi a kezdeményező fél. A nő nyílik mint a virág, illatozik és vár.

3). A gyermek benne él a családban. Isten egy parancsolathoz sem fűzött ígéretet, csak ehhez: „*Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj e földön*”. A fiatalok házasságkötésének tehát a család isteni rendjében kell történnie.

Vegyünk néhány bibliai példát. Ruth az isteni rendben ment férjhez. Az isteni rend szerint, ha a férj meghalt, a legközelebbi férfirokonnak kellett magot támasztania. Ruth nem futkosott fiatalok után. Életét az idős Boázra bízta, és így lett Jézus ősanyjává. Izsák és Rebeka történetében látjuk, hogy Izsák a házassága kérdésében az atyjára hallgatott, Ábrahámra. Imádkozva fogadta jegyesét, Rebeka pedig mikor megtudja, hogy az a férfiú, akit messziről látnak Izsák, elfedi orcáját és úgy megy leendő férje elé. Nem „kínálja” magát. Nem esnek egymásba, hanem kivárják Isten idejét.

Jákób viszont amikor meglátja Rákhelt, azonnal összecsókolózik vele. Már akár mehetnének is a nászágyba. Pedig milyen hosszú is volt az út odáig és az esztendő keservei között hányszor akarta Isten megértetni Jákóbbal, hogy nem Rákhelt, hanem Leát rendelte neki feleségül. Ő az asszony, akivel egy testté tette. Íme a test lángjából soknejűség, és egész életre való viszálykodás születik.

Ne vezessen félre senkit a nagy szerelem, melynél fogva a hét esztendő csak néhány napnak „tűnnék”. Ennél sokkal elgondolkoztatóbb, hogy a nászéjszakán nem vette észre, hogy nem Rákhelt adták neki, hanem Leát. Erre csak felébredvén döbbsent rá. Nem volt tehát közöttük semmiféle lelki kapcsolat. Csak a testnek a vágya fűtötte őket. Ebben az értelemben szerencsétlen család volt a Jákób családja. És hiába akarta Jákób másként Isten végül is keresztül vitte akaratát, nem Rákhel, hanem Lea lett Jézus ősanyja. Isten rendjében tehát a házasság és a család alá van rendelve az Ő szolgálatának. Jézust ugyan nem vádolhatja senki teológiai tévedéssel, mégis mikor anyja és testvérei gátolni akarják az isteni rendben, így szól. „*Íme az én anyám és testvéreim*”. Ugyanakkor a keresztgyötrelmei között is volt ereje gondoskodni róla, és rábízni Jánosra: „*Íme a te anyád*”. Pál még arról is beszél, hogy akinek van feleségük, úgy éljenek, mintha nem volna, mert olyanok az idők. A házastársak egymáshoz való viszonyát tehát nem nemi kapcsolatuk, hanem lelki közösségük határozza meg. Az elvezett Éden fényéből csak így verődik vissza valami. Még valamit a gyermekekről.

Nem régen keresztelőn vettem részt. A keresztapa így tett bizonyosságot: „A királyi menyegző példázata van előttem”. Ez a kisdéd megkapta a meghívót a menyegzőre. Nekünk keresztszülőknek, és szülőknek mostantól fogva az a feladatunk, hogy „kényszerítsük” őt bemenni a menyegzőre. E kényszerítés alaptétel, hogy a családon belül legyen isteni rend. Mindenben Isten gondolata legyen a döntő.

Ne az szorongassa a szülők szívét, milyen kiváló ember lesz a gyermek, hanem nevelésben, intonálásban az legyen a döntő, vendége legyen az Úr asztalának. Akik gyermekük nagyszerű diplomájával és nem újjászületésével dicsekszenek elsősorban, kilépnek az isteni rendből.

Végül tehát. Tisztességes mindenképpen a házasság, ugyanazon férfi és ugyanazon nő egytestté létele. A házasságrontót pedig megítéli az Isten. Szándékos a rontó kifejezés, mert megrontja a házasságot minden, ami nem az isteni rendben történik.

„Csia Lajos - feljavított kézírata.”